

(این یادداشت در ماه نوامبر سال 2020 منتشر شده است.)

پس از اعتصاب کرایه (عدم پرداخت اجاره به نشانه‌ی اعتراض) و پایین کشیدن حصارهای محوطه‌ی دانشگاه، دانشجویان دانشگاه منچستر، یک بست‌نشینی را آغاز کردند که هدف آن مواجهه با بخشی از دانشگاه است که آن‌ها را جز منبعی برای کسب درآمد نمی‌بیند.

از دیروز تاکنون دانشجویان دانشگاه منچستر، برج اوونز پارک در فالوفیلد را به تصرف درآوردند. این ساختمان که نام‌اش منطقه‌ی دانشجویی را به خاطر می‌آورد، توسط دانشجویانی که در اعتصاب کرایه‌ی منچستر و کمپین «K4WHAT9؟» شرکت داشتند به تصرف درآمده است و این دانشجویان تا شنیده‌شدن و تحقق خواسته‌های کلیدی‌شان (به شرح زیر) محل را ترک نخواهند کرد:

• دیدار مدیریت با دانشجویان

• کاهش حداقل ۴۰ درصدی کرایه برای دانشجویان

• ارائه‌ی بندهای تریخیص زودتر از موعد بدون جریمه، در اجارننامه‌ی کلیه‌ی دانشجویان

• بهبود استانداردهای حمایتی برای دانشجویان در خوابگاه‌ها و اقامتگاه‌ها

• توقف تعدیل نیرو

• شنیده شدن مطالبات اتحادیه‌ی دانشجویان توسط مدیریت دانشگاه

• عدم جریمه‌ی اعتصاب‌گران

رفتار مدیریت دانشگاه منچستر با دانشجویان توأم با تحقیر و توهین است. همچون مردم سراسر کشور، ما نیز با وعده‌ی عادی شدن شرایط به محوطه‌ی دانشگاه بازگردانده شدیم. وعده‌ای که سخنگوی انجمن UCU و SAGE باورنکردنی بودن آن را گوشزد کردند.

از ما برای جبران کمبودهای دولت سوء استفاده شد. ما مجبور به پرداخت اجاره‌هایی بودیم که 74 درصدمان از پس آن بر نمی‌آیدیم چرا که دانشجویان معمولاً به ازای حقوق بخور و نمیری کار می‌کنند. تمام این‌ها در حالی است که نانسی روثول، ۱، نایب رئیس دانشگاه که ریاست گروه راسل ۲ را عهده‌دار است، از استفاده‌ی پروازهای در بست برای فرستادن دانشجویان بین‌المللی به مناطقی که خود از غیرامن بودن آن آگاه است حمایت می‌کند.

دانشجویان به ویژه در خوابگاه‌های دانشگاه منچستر وضعیت بدی داشتند. ماه گذشته ۱۰۰ دانشجوی در خوابگاه وستون ۳، پس از آن که بخش قابل‌توجهی از ساختمان را آب فراگرفت مجبور شدند در محیطی اشتراکی روی زمین بخوابند که این امر منجر به ابتلای بسیاری از دانشجویان به ویروس کرونا شد. در هنگام قرنطینه‌ی فردی دسترسی به مواد و حمایت‌های سلامت روان از سوی دانشگاه برای دانشجویان سخت شد. بسیاری نیز با عوارض روانی حاصل از قرنطینه مواجه شدند.

سپس هفته‌ی گذشته در حرکتی که نشان می‌داد دانشگاه به راستی دانشجویانش را چه می‌پندارد، حصارهایی دور خوابگاه‌ها کشیده شد تا ما را از درآمیختن با یکدیگر بازدارند. ما آن حصارها را پایین کشیدیم. دانشجویان ناراحت و خشمگین از این که به آنها مانند «اسباب دردرس» نگاه می‌شود به مبارزه متقابل می‌پردازند. خشم دانشجویان در طی هفته‌ها و ماه‌های گذشته چندین کمپین اعتراضی را ترتیب داد. کمپین‌هایی که 9 «K4WHAT?»، S.A.F.E.R و اعتصاب کرایه UoM تنها تعداد کمی از آن‌ها هستند.

هزاران تن از دانشجویانی که شرایط زیسته‌شان موجب رادیکال شدن‌شان شده بود، نظرشان به این اعتراضات جلب شد. این دانشجویان علیه سیستمی مبارزه می‌کنند که بحران کووید-۱۹ را تشدید کرده است. بیش از ۳۰۰ هزار پوند کرایه در اعتصاب کرایه که در خوابگاه‌ها توسط دانشجویان سازماندهی شد به مالکان پرداخت نشده است. تاکنون پاسخ دانشگاه، تهدید دانشجویان به اخراج و همچنین استفاده از نیروی پلیس برای ارباب معترضین بوده است.

پس از سال‌ها انحطاط^[1]، دانشگاه نئولیبرال بریتانیا آشفته است و پندمیک کنونی شعله‌های شرایطی را برافروخته که کاملاً غیرقابل‌تحمل است. بحران منچستر بخشی از یک تصویر وسیع‌تر است. دانشگاه منچستر هم مانند بسیاری از دانشگاه‌های دیگر از تمدید قرارداد بسیاری از کارمندی که قرارداد دائمی نداشتند سر باز زده که این امر موجب شده بیش از ۶۰۰ معلم، محقق و پشتیبان حرفه‌ای^[2]، داوطلبانه از دانشگاه جدا شوند.

جوانان این کشور ماهیت حمله‌ی دانشگاه به کیفیت آموزشی و شرایط کاری را تشخیص دادند و بسیاری تصمیم گرفتند با آن مقابله کنند. تا کنون در سال جاری، دولت آن‌ها را در خطر از دست دادن امکانات آموزشی قرار داده، با استفاده از کد پستی خانه‌های‌شان. آن‌هایی هم که مانند دانشجویان منچستر به دانشگاه آمدند در اقامت‌گاه‌هایی با هزینه‌های گزاف نشسته‌اند. با امکانات بسیار کمی برای کار کردن و یا حتی بدون امکان کار کردن. با حمایت بسیار کم دولت و دانشگاه و یا حتی بدون چنین حمایت‌هایی. دانشگاه و دولت نیز به آن‌ها همچون مصرف‌کننده صرف می‌نگرد.

در دهه‌ای که آموزش تحت انواع و اقسام فشارها جهت خصوصی‌سازی و صنعتی شدن آموزش بوده، برای نسلی از دانشجویان که هیچ سیستم آموزش عالی جایگزینی نمی‌شناسد، سخت است که با دنیا مواجهه‌ای فارغ از مفاهیم بازاری داشته باشد. اما در عین حال ما با بحران آموزش نئولیبرال روبه‌رو هستیم. اعتصاب و اعتراض و بست‌نشینی می‌کنیم چرا که قصد نداریم مشکل را نادیده بگیریم بلکه هدف مقابله با این مشکل است.

[1] decline

[2] professional support
